

VAPAAUS, I

Pekka Ervastian esitelmä 19.5.1929
(Pikakirjoittanut K. Krohn)

Helluntaijuhla käy, niinkuin tiedämme, pyhän hengen merkeissä, koska meidän kristikuntamme alkoi sillä, että ensimmäisenä helluntaijuhlana pyhä henki vuodatettiin apostoleihin ja ensimmäisiin opetuslapsiin. Pyhä henki taas Jeesuksen omien sanojen mukaan on totuuden pyhä henki, läheisessä tekemisissä totuuden kanssa. Totuuden pyhäksi hengeksihän sitä nimitetään. Taas totuudesta sanoo Jeesus, niinkuin muistamme, että se tekee meidät vapaiksi. Jeesus sanoo opetuslapsilleen: „Kun minä lähden pois, niin minä lähetän teille lohduttajan, parakleetin, ja hän, tuo pyhä henki, opettaa teille kaiken totuuden, muistuttaa teitä kaikesta siitä totuudesta mitä minä olen opettanut, ja opettaa teille paljon sellaista mitä en minä vielä voi puhuaakaan. Totuus tekee teidät vapaiksi.“ Tämä on sangen merkillepantava sana ja minä olen puolestani kiinnittänyt huomiota siihen Jeesuksen sanaan, että totuus vapauttaa. Se jo aivan ensimmäisessä nuoruudessaani vaikutti minuun syvästi, sillä mielestäni meidän Mestariimme oli antanut niin hyvän arvostelulauseen ja voisin melkein sanoa totuuden mittapuun. Totuus on aina sellainen, että se vapauttaa.

Jos nyt ajattelemme mitä ne suuret semmoiset viholliset ovat, jotka meitä ihmisiä ympäröivät ja mitkä ne suuret viholliset ovat, jotka ovat sekä olemassaolossa yleensä, että meissä itsessämme erittäinkin, jos me niitä ajattelemme ja muistamme, niin silloinhan me voimme olla yhtä mieltä siitä, että niitä on kolme. Vanhat rosenkreutsiläiset, ruusu-ristiläiset, sanovat, että nämä kolme vihollista ovat tietämättömyys, sairaus ja köyhyys, mutta minun tekisi mieleni nimittää niitä vihollisia vähän suuremmalla, laajemmalla nimityksellä, sillä ajattelen ihmisenkin elämää hieman laajemmalta kannalta, en ainoastaan tätä nykyistä elämäämme, vaan yleensä koko meidän elämän kehitystämme niin pitkälle, kuin osamme sitä kuvitella. Silloin sanoisimme, että nämä kolme suurta vihollista ovat, tietämättömyys kyllä ensimmäisenä, sitten itsekkyyys, joka on kaikista suurin sairaus ja kolmanneksi kuolema, joka on kaikista suurin köyhyys. Valhe eli tietämättömyys, itsekkyyys ja kuolema. Ne ovat meidän ihmisten kaikista suurimmat viholliset taikka suurimmat ystävät, kuinka tahdomme sanoa, sillä saamme nuo ihmeelliset elämän voimat ystäviksemme, kun me ne voitamme.

Kun tietämättömyyden suuri vihollinen on voitettu ja tehty ystäväksemme, niin me olemme saaneet tiedon. Kun itsekkyyden suuri vihollinen on tehty meidän ystäväksemme siten, että se on voitettu, silloinhan me olemme saaneet rakkauden, epäitsekkyyden, jumalallisen rakkauden, joka tekee elämän aina ja yhtämittaa onnelliseksi ja suloiseksi. Siis elämän onnen olemme silloin ehdottomasti saavuttaneet ja kun taas olemme voittaneet tuon viimeisen vihollisen, joksi Paavali sitä nimittää, kun olemme voittaneet kuoleman ja tehneet siitä ystävän, silloin me taas olemme saaneet niin ihmeellisen taikasauvan käteemme, että kuoleamalla ei ole mitään valtaa meidän ylitsemme, vaan me olemme voittaneet todellisesti iankaikkisen elämän aivan sanallisessa merkityksessä, elämän, jolle kuolema ei mitään voi.

Nämä suuret viholliset eli suuret ystävät on annettu meille voitettaviksi. Kun ajattelemme tätä kolminaisuutta, valhetta eli tietämättömyyttä, itsekkyyttä ja kuolemaa, silloin me myöskin selvästi näemme, kun vähän ajattelemme kuinka ne suhtautuvat niihin suuriin perusominaisuuksiin ihmisissä eli meidän olemuksemme perusolemuspuoliin ja kuinka siis tietämättömyys eli valhe on jossain suhteessa meidän henkeemme ja kuinka taas itsekkyyys, sairauksista suurin ja syvin on suhteessa meidän sieluunme ja kuinka taas kuolema, suurin köyhyys on suhteessa meidän ruumiiseemme, silloin me näemme kolme jalokiveä ja saamme vielä kolmannen sarjan jalokiviä, nimittäin jumalallisen kolminaisuuden. Voimme ymmärtää, jos syvennymme miettimään näitä asioita, voimme nähdä punaisen langan kulkevan Jumalan pyhästä hengestä ihmisen henkeen ja siitä siis myöskin totuuden tiedon kautta tietämättömyyteen eli valheeseen ja sitten taas Jumalan Pojan, kosmillisen Kristuksen, kulkevan meidän sielumme kautta itsekkyyteen ja sitten lopulta Jumalan, Isän, eli jumalallisen Isän ja koko vallan, voiton ja mahdin kulkevan Isän kautta kuolemaan ja uppoutuvan meidän ruumiiseemme. Isän kädessä on kuolema, hävitys ja Isän kädessä on meidän ruumiimme.

Sentähden sanoo Jeesuskin evankeliumissa, että ei mitään tapahdu, ei hiuskarva voi pudota päästä eikä varpunen voi pudota maahan ilman, että Isä siitä tietää.

Kun ajattelemme näitä kolmea kolmiyhteyttä ja muistamme, että meidän sisäinen kolmiyhteytemme, henki, sielu ja ruumis, on verrattavissa siihen psykologiseen kolmiyhteyteen, tahtoon, tietoon ja tuntoon, niin me saamme neljä kolmesta jalokivisarjasta. Nämä ovat kaikki suhteessa toisiinsa. Ajatelkaamme vapautta eli vapautusta, josta kaikissa uskonnoissa puhutaan. Sitähän nimitetään pelastukseksi ja rauhaksi. Buddhalaiset puhuvat Nirvaanasta, joka on vapautusta kaikista rajoituksista ja ristiriidoista, hindulaiset taas puhuvat mookshasta. Kristikunta puhuu pelastuksesta pois kaikesta pahasta ja se paha on silloin tietysti kristikunnan mielestä ennenkaikkea synti, joka sana tietysti silloin joutuu tuon itsekkyyden otsakkeen alle. Buddhalaiset sitävastoin puhuvat vapautuksesta, tietämättömydestä, valheesta eli harhasta. Kaikissa uskonnoissa siis puhutaan vapautuksesta eli pelastuksesta. Se on ihmisen päämäärä. Hän pelastuu noista kaikista pahan muodoista. Hän pelastuu itsekkyydestä, synnistä ja sairaudesta ja hän pelastuu kuolemasta. Tämä on hänen saavutuksensa päämäärä ja se on korkea, ihmeellinen ja merkillinen, sillä me ymmärrämme, että pelastuminen tietämättömydestä eli valheesta on jo äärettömän korkea saavutus. Me voisimme vielä ymmärtää, että pelastumme valheesta ajatuksissamme ja tietämättömydestä ja näemme totuuden, mutta sitten kun ajattelemme, että pitäisi pelastua kaikesta synnistä, itsekkyydestä ja pahasta, niin se jo tuntuu meistä melkein ylivoimaiselta. Me voimme ymmärtää, että jos tehdään paljon tieteellistä työtä, niin me voimme vähitellen oppia totuutta näkemään, mutta pelastua synnistä ja vapautua kaikesta pahasta ja itsekkästä, joka on meidän sisässämme, kuinka se on mahdollista?

Kaikki ihmiset, jotka ovat kristikunnassa yrittäneet, ovat tulleet siihen johtopäätökseen, että itsekkyydestä vapautuminen on mahdotonta. Kuinka me voisimme pelastua kuolemasta? Eihän se saa olla epämääräistä elämää kuoleman jälkeen, josta meillä ei ole tietoa. Pelastus kuolemasta tulee olla tietoisesti kuoleman voittamista. Kuinka semmoinen on mahdollista? Meistä ihmisistä tämä kaikki tuntuu yliluonnolliselta ja mahdottomalta. Mahdotonta on meidän pelastua synnistä ja pahasta. Mahdotonta on ihmisen, joka on heikko ja huono, voittaa kuolema. Näin meistä tuntuu ja kun me vielä sitten saamme tietää, että totuutta emme koskaan voi saavuttaa paljaalla älyllisellä työllä, totuutta ei voi saavuttaa tieteellisellä työllä, niin me emme siihen voi oikeastaan luottaa. Kuitenkin on niin, että totuutta ei voi vain älyllisillä ponnistuksilla saavuttaa, vaan totuus on, niinkuin Jeesus Kristuskin on meille selvästi opettanut, elämää. Totuus on uutta elämää. Totuus, joka vapauttaa meidät harhoista, valheesta ja tietämättömyydestä on pyhän hengen elämää meissä. Ihminen on kutsuttu elämään pyhässä hengessä. Se on Jeesuksen oppi. Meistä ihmisistä tämä kaikki tuntuu niin kovin korkealta ja saavuttamattomalta. Kuinka me tavalliset ihmiset, jotka elämme täällä maan päällä vähäpätöisissä hommissamme, pienissä puuhissamme toimeentulon puolesta, kuinka me voisimme täytyä totuuden pyhällä hengellä, niin että me eläisimme totuudessa?

Kuitenkin se on oppi. Kuitenkin se on kaikkien viisaitten opetus. Meidän pitää alkaa vapautua juuri sillä tavalla, että me vapaudumme ensin sisässämme, hengessämme. Me emme pääse ruumiimme herraksi ja me emme voi kuolemaa voittaa ensimmäisenä, me emme voi päästä synnistä, sairaudesta ja itsekkyydestä ennenkuin olemme tulleet valheen ja tietämättömyyden herroiksi. Meidän on päästävä ensin totuuden tietoon, meidän on päästävä hengessämme vapaiksi. Meidän henkemme on tuleva vapaaksi. Se on ensimmäinen askel. Ja se ei ole silloin ainoastaan pään vaivaa intellektuaallisesti, vaan se on sitä, että meidän henkemme sisässämme vapautuu tietämättömyyden kahleista. Meidän tulee siis oppia näkemään mikä totuus on. Meidän tulee oppia elämään ja näkemään totuuden pyhän hengen elämää. Se on ensimmäinen askel. Sitten vasta kun me olemme päässeet totuuden tietoon, sitten vasta voimme vapautua synnistä, pahasta ja itsekkyydestä. Lopuksi voimme vapautua kuoleman vallasta. Vasta kolmanneksi. Se on viimeinen askel, kun me vapaudumme kuoleman vallasta. Ensimmäinen on siis tietämättömyydestä vapautuminen, toinen on itsekkyydestä vapautuminen ja kolmas on kuoleman vallasta vapautuminen.

Nämä kaikki askeleet ovat todellisia, vakavia. Siinä ei ole kysymys mistään pintapuolisuudesta, ei mistään tekopyhyydestä, ei mistään olettamisesta. Siinä on kysymys todellisesta totuuden tiedosta, todellisesta itsekkyydestä vapautumisesta, todellisesta rakkaudesta, todellisesta ylitsevuotavasta rakkaudesta ja siinä on kysymys todellisesta iankaikkisen elämän saavuttamisesta ja kuoleman

voittamisesta, joka tekee meidän ruumiimme toiseksi, luo sen uudestaan. Se on kolmas ja korkein aste.

Kun me ymmärrämme kaiken tämän, niin silloin me myöskin ymmärrämme, että kaikki tämä suuri työ, joka on edessämme, on jaettu osiin. Se on järjestelmällisesti tehty ohjelmaksi ihmisille, aivan niinkuin Madame Blavatsky tässä teosofisessa elämänymmärryksessä on meille opettanut. Se on meidän henkisen kehityksemme tie, joka kulkee asteittain vihkimyksissä eteenpäin. Sentähden Madame Blavatskyn työ on ollut meille niin äärettömän suureksi avuksi ja valistukseksi, että hän on osannut kuvata meille, mitenkä me ihmisinä kehityimme, kuinka on tuo henkisen kehityksen tie. Hän on paljastanut meille muutamia vihkimyksen salaisuuksia ja tehnyt meille mahdolliseksi uskoa suureen päämäärään, mikä meitä ihmisiä odottaa. Me näemme, että siinä otetaan askeleita toinen toisensa perästä ja me näemme, ettei ole mahdotonta saavuttaa tuommoinen päämäärä, kun vielä otamme lukuun, että me ihmisinä synnymme jälleen. Emme elä täällä tätä yhtä kertaa ja sentähden ei työmme mene hukkaan.

Tekee mieleni vielä muistuttaa mieleen tuo skeema, jonka annoin viime kerralla ja edelliselläkin kerralla ja vielä näyttää mitenkä se itseasiassa suhtautuu meidän kolmeen perusolemuspuoleemme, henkeen, sieluun ja ruumiiseen. Sitä varten piirrän taas taululle nämä asiat. Silloin meille kuin selviää tämä hyvin pitkä henkisen kehityksen taival, tämä pitkä tie. Mutta meidän tulee ymmärtää, että vaikka henkinen kehitys kulkee etappeissa, askeleissa, suurissa vihkimyksissä, niin ei ihminen silti ollenkaan kehity yksipuolisesti. Ei hän kehity sillä tavalla, että yksi puoli hänessä kehittyy ja sitten toinen. Kun hän elää, kasvattaa itseään ja käy henkisen kehityksen tietä, niin hän vähäisen ottaa kaikkia puolia, ymmärtää kaikkia asioita, vaikka hän sitten tekisikin työtä yhden asian puolesta. Sentähden ihmisen henkinen kehitys, silloin kun hän kasvattaa itseään, on tuommoinen all round, niinkuin sanotaan englannin kielellä. Se on kaikkea käsittävä. Se kehittää ihmisessä kaikkia hänen olemuspuoliaan. Ei se kehity yksinomaan hänen järkeään, yksinomaan hänen tahtoaan tai tunnettaan, vaan se kehittää sekä hänen tunne-tahto ja järkielämänsä.

Nämä vihkimykset jakautuvat myöskin kolmeen jaksoon. Jokaisessa jaksossa on neljä suurta vihkimystä. Kuitenkaan ei ole kuin kymmenen yhteensä, mutta jokainen seuraava ottaa aina viimeisen edellisessä ja sillä tavalla tulee yhteensä kymmenen. Jokaisessa jaksossa on siis neljä vihkimystä ja koska jokaisessa jaksossa on neljä suurta vihkimystä puhutaan usein pyhissä kirjoissa neljästä suuresta vihkimyksestä. Nyt tässä meidän kristikunnassamme, kun me puhumme neljästä suuresta vihkimyksestä, niin me emme silloin enää ota lukuun niitä neljää suurta vihkimystä, joista puhuttiin Vanhassa Liitossa ennen Kristusta. Meidän tulee siis huomata, että esim. kolmas sarja alkaa toisen sarjan neljännessä eli viimeisessä vihkimyksessä, niinkuin toinen sarja alkoi ensimmäisen sarjan neljännessä vihkimyksessä. En viime kerralla tullut oikein puhuneeksi näistä sarjoista ja sentähden kirjoitan ne uudestaan.

Pyhä henki Henki	Kosmill. Kristus, Poika Sielu	Isä Ruumis
Merkurius 1 vihk.	Mars 1 vihk.	Uranus 1 vihk.
Venus 2 „ valmis-	Jupiter 2 „	Neptunus 2 „
Maa 3 „ tava	Saturnus 3 „	Kuu 3 „
Mars 4 „ tie.	Uranus 4 „	Aurinko 4 „

Pyhä henki on tekemisissä meidän henkemme kanssa. Tämä henki käsittää kolme periaatetta, Atman, Buddhin ja Manaksen. Sitten on sielu Pojan kohdalla ja Isän kohdalla ruumis. Tässä on siis tämä kolmijako. Vanhassa Liitossa oli siis ensin tuo Merkurius, Venus ja Maa vastaten ensimmäistä, toista ja kolmatta vihkimystä. Sitten on neljäs vihkimys, niinkuin muistamme, ja se on Mars-vihkimys. Se on neljäs vihkimys tässä vanhassa järjestelmässä, Vanhassa Liitossa, mutta se on samalla, niinkuin muistamme, ensimmäinen vihkimys Uudessa Liitossa. Siis jos aloitamme tätä Uutta Liittoa täällä Pojan kohdalla, niin meillä on tässä tämä Mars-vihkimys ensimmäisenä. Ensimmäinen sarja loppuu siis todellisesti tässä kolmannessa vihkimyksessä. Ne on nämä kolme siis, jotka kuuluvat

yhteen ja kuuluvat tähän maapalloon ja sentähden ne saavutukset, jotka kuuluvat tähän Vanhaan Liittoon ne ovat ikäänkuin valmistavana tienä. Se on vain valmistava tie tässä Uudessa Liitossa, valmistava tie, puhdistuksen tie, puhdistus, katarsis. Koko tuo Pyhän hengen tie on kuin valmistava tie Uudessa Liitossa, kuin valmistava tie Kristuksen luo. Sentähden onkin Kristuksella aivan ensimmäinen elinehto: „Sinun tulee täytyä pyhällä hengellä.“ Ei voi olla kristitty ellei ole täytetty pyhällä hengellä.

Valmistavalla tiellä nämä vahat kolme suurta vihkimystä jakautuvat yhdeksään pieneen vihkimykseen eli yhdeksään psykologiseen kokemukseen. Siis ennenkuin ihminen on kristytty, niin että hän voi ruveta Kristusta seuraamaan, ennenkuin hän voi sanoa, että hän on todellinen kristitty, täytyy hänen läpikäydä yhdeksän suurta psykologista kokemusta eli läpikäydä tuon vanha tien, kolme suurta vihkimystä, vaikka ei ole sanottu, että ne tulevat hänelle enää tuommoisina kolmena suurena vihkimyksenä, vaan yhdeksänä pieneenä. Me sanomme niitä pieniksi vain sentähden, että me erottaisimme ne suurista. Nuo yhdeksän pientä vihkimystä ovat siis yhdeksän suurta psykologista kokemusta, jotka ovat tavallaan kuin uudestisyntyymiä. Niitä me siis läpikäymme tällä valmistavalla puhdistuksen tiellä. Ja meidän apunamme tällä tiellä on keino, jota Madame Blavatsky erikoisesti teroitti ja josta hän puhui ja josta hän opetti ja joka on jäänyt unohduksiin. Se keino on mietiskely eli meditationi. Myöskin voimme nimittää sitä rukoukseksi. Se on rukous, rukousmietiskely. Ei se ole mitään ulkonaista rukousta, että minä pyydän Jumalalta lahjaksi uutta hametta tai muuta tätä ulkonaista elämää varten, vaan se on semmoinen rukous eli mietiskely, joka ei pyydä mitään muuta kuin totuutta. Viisautta ja totuutta. Se on ainoa rukousmietiskely, joka on ihmiselle suvaittu hänen itsensä suhteen. Minä en ollenkaan puhu nyt semmoisesta ihmisestä, joka lankeaa polvilleen ja rukoilee jonkun ystävän puolesta, joka on esim. vaarassa. On erinomaisen kaunista, että ihminen nöyryydessään lankeaa polvilleen ja rukoilee sielullisessa tai ruumiillisessa hädässä olevan ystävän puolesta. Se on kuin olla pitää. Semmoinen ihminen on siunattu. Hän saa apua. Hän joka rukoilee, saa myöskin apua ja hän saa siis auttaa tuota toista hädässä olevaa. Hänen rukouksensa kautta voivat enkelivoimat auttaa. Siis se on kaunista ja inhimillistä ja se on niinkuin olla pitää. Niinkuin Jeesus Kristus rukoili Getsemanessa maailman puolesta, sillä tavalla meidänkin pitää rukoilla toistemme puolesta oli se mitä tahansa mitä me rukoilemme. Se on epäitsekästä, inhimillistä, ylevää ja kaunista. Mutta meidän ei pidä rukoilla itsellemme mitään muuta kuin totuuden tietoa ja Jumalaa, viisautta, valistusta ja henkeä. Rukoilkaa henkeä. Henkeä on Jeesus meille opettanut ja sitä Madame Blavatsky aina uudestaan meidän päivinämmen opetti meille. Hän ei tahtonut käyttää tuota sanaa „rukous“, joka on niin väärinkäytetty täällä Euroopassa ja länsimailla, vaan hän käytti mielummin vanhaa itämaalaista nimitystä „meditationi“.

Madame Blavatsky on aivan selvästi kirjoissaan ja opetuksissaan selittänyt meille mitä tämä mietiskely eli meditationi on. Mietiskely on sitä, että sinä vetäydyt yksin huoneeseesi, niin ettei mikään sinua häiritse ja kohdistat ajatuksesi ja sielusi kaikki voimat siihen mietiskeltävään. Jos mietit totuutta on sinun kokonaan ajatuksissasi uppouduttava totuuden mietiskelemiseen. Ei mikään saa häiritä. Sinun pitää oppia lopulta pitämään ajatuksesi aivan aisoissa kiinnitettynä siihen kohtaan mihin sinä itse tahdot. Ajatuksesi eivät saa lentää sinussa, niinkuin linnut lentävät pesissään edestakaisin. Ajatuksesi eivät saa lentää, niinkuin kärpäset lentävät huoneessa, vaan sinun tulee oppia ajatuksiasi hallitsemaan. Kun et tahdo mitään ajatella, niin silloin on sinun aivoissasi oleva rauha, mutta sitten kun sinä sanot, että ajatukset saavat tulla aivoihisi, niin ne tulevat. Niin paljon pitää ihmisen oppia ajatuksiensa hallitsemaan. Tätä Madame Blavatsky koetti opettaa ja se on tämä iänikuinen mietiskelytaito, joka vie meitä eteenpäin tuolla pyhän hengen, totuuden tiellä. Totuuden elämä tulee meihin sillä tavalla, että me mietiskelemällä avaamme henkemme oven ulospäin. Kun meidän henkemme akkuna menee noin auki sisässämme, eli päässämme, niin silloin jumalallinen valo tunkeutuu meihin. Meihin tulee ylhäältä runsaasti valoa. Se tapahtuu, kun me opimme mietiskelemisen taidon. Valo, joka meihin tulee, valaisee meidän pimeyttämme ja tietämättömyyttämme, niin että me itse alamme loistaa sisäistä tietoa. Me tulemme valoisiksi, kun meissä ei ole enää pimeyttä, vaan valoa, mutta se valo ei ole meidän valoamme, vaan pyhän hengen valo. Se on Jumalan valo, joka pyhänä henkenä meihin tunkeutuu. Se on Jumalan Pyhä Henki, joka on meissä.

Näin meistä tulee todellisia ihmisiä, jotka voimme jatkaa eteenpäin korkeammalla tiellä. Valo vie meidät, niinkuin vanhassa skeemassa näimme, jonkunlaiseen kuolemaan täällä maanpallolla. Se vie meidät siihen, että joku aina edessä, joku lähellämme huomaa meidän valomme. Niinhän kerrotaan Johannes Kastajastakin. Paljon kansaa tuli hänen luoksensa ja he tiesivät, että hän voi heitä auttaa. Hän antoi heille kuin voimaa, niin etteivät he enää voineet elää missään valheessa. Tuli paljon ihmisiä hänen luoksensa eri luokista ja he puhdistuivat ja näkivät, ettei heidän enää pidä elää harhassa ja erehdyksissä, vaan heidän pitää alkaa elää aivan uutta elämää. Jos ken oli vääryyttä tehnyt, niin hän tahtoi sen korvata nyt moninkertaisesti, sillä mitään väärää ei saanut olla uudessa elämässä. Tämän vaikutti Johannes Kastaja ja Jeesus sanookin, että hän on kaikista suurin vaimoista syntynyt, hän on niin pitkälle päässyt kuin hän voi vain päästä pyhän hengen tiellä eli vanhalla tiellä, Vanhan Liiton tiellä. Mutta nyt kun hän on näin pitkälle päässyt, niin hänelle alkaa se uusi elämä Uuden Liiton tiellä. Se uusi alkoi kun Jeesus tuli Jordanin luo Johanneksen kastettavaksi. Silloin Johannes Kastaja näki, että siinä oli suurempi. Hän oli kyllä aavistanut sen jo kauan sitten ja nyt se tuli hänen luoksensa, se, jolla on paljon enemmän avaimia käsissään kuin hänellä. Hän näki ja kuuli mitä tapahtui kun Jeesus kastettiin. Nyt hänellä oli kuin uusi elämä ja nyt hän astui kuin taivaan valtakunnan tielle, sille tielle, joka vie taivaan valtakuntaan. Se oli kuin Golgatan tie, marttyyrien tie. Se valmisti hänet Mars-vihkimykseen, jolloin hänen verensä vuodatetaan ja jolloin hän saa marttyyrina kärsiä.

Jos me siis sanomme, että tämä vanha tie, puhdistuksen tie alkaa kaikella sillä kärsimyksellä ja tuskalla, kaikilla niillä sisäisillä ristiriidoilla, jotka aiheutuvat siitä, että ihminen elää tietämättömyydessä, jos tämä vanha tie on täynnä sisäisiä sielun tuskia ja täynnä kaikenlaisia vaikeuksia, sentähden, että ihmiset eivät näe selvästi totuutta, niin taas tämä uusi tie, joka kulkee Pojan merkeissä, alkaa sillä ensimmäisellä Mars-vihkimyksellä. Se alkaa hirmuisilla kärsimyksillä. Ihminen saa marttyyrina uhrata henkensä, joko tämän fyysillisen tai miten tahansa. Se alkaa suurilla, hirmuisilla kärsimyksillä, voisimmeko ehkä lisätä julkisilla kärsimyksillä. Tuo ensimmäinen tie on ollut enemmän persoonallista, sisäistä ja salaista. Ihminen on silloin kärsinyt sisässään sisäisiä ristiriitoja, mutta tuo toinen tie on marttyyrin tie, se on kärsimystä ehkä julkisestikin. Tässä uudessa tiessä on Mars ensimmäinen vihkimys ja sitten on, niinkuin muistamme, Jupiter toinen vihkimys, Saturnus kolmas ja Uranus neljäs vihkimys.

Jupiter vihkimyksessä, toisessa vihkimyksessä tällä uudella tiellä ihminen tulee Mestariksi, tulee Mestariksi tuossa vanhassa merkityksessä. Hänestä tulee Mestari ja se merkitsee, että hänestä tulee valkoinen tietäjä, valkoinen maagikko, joka osaa levittää siunausta ympärilleen. Hänellä on voima, valta luonnon voimien yli. Semmoisia Mestareitahan aina ilmestyy historiassa ja ne Mestarit ovat persoonallisuuksina tavallaan kuin jonkunlaisia parakleetteja eli lohduttajia. Kun Jeesus sanoi, että minä lähetän teille pyhän hengen eli lohduttajan, niin se ennenkaikkea tarkoittaa pyhää henkeä, joka on kaikissa ihmisissä ja joka tulee kaikkiin ihmisiin. Mutta se voi myöskin tarkoittaa, että tuo pyhä henki tulee ihmisiin ja herää ihmisissä jonkun lohduttajan välityksellä, jonkun lohduttajan työn välityksellä, siis jonkun Mestarin välityksellä. Niinhän on ollut meidän aikanamme kun teosofinen liike alkoi. Madame Blavatsky ei itse kylläkään omassa persoonallisuudessaan ollut lohduttaja, mutta hänen persoonallisuutensa oli kuin valopersonallisuus, melkein kuin dokeettinen persoonallisuus, jonka takana oli lohduttaja, kaksikin lohduttajaa, kaksi Mestaria. Hänen Mestarinsa olivat kuin lohduttajia, jotka tulivat teosofisen liikkeen ja Madame Blavatskyn välityksellä ihmisiä lohduttamaan ja muistuttamaan ihmisiä siitä mitä Jeesus Kristus oli opettanut. Ja koska Jeesus Kristus oli käänteentekevä ihmiskunnan historiassa, niin aina kaikki viisaat ovat viitanneet häneen. Muhammed esim. viittasi siihen, että hän vain jatkaa Jeesuksen tietä ja muistuttaa ihmisten mieliin mikä on Jeesuksen sanoma. Muhammedilaisuus olikin alussa oikeata kristinuskoa. Muhammed teki siinä aivan oikein, että hän viittasi Jeesukseen. Niin täytyy kaikkien lohduttajien tehdä, niiden ihmisten, jotka tulevat ihmiskunnan luo sitä neuvomaan ja ohjaamaan oikealle tielle. Heidän pitää viitata Jeesus Kristukseen ja silloin he ovat oikeita parakleetteja ja silloin he itse tai heidän takanaan oleva on Mestari-olento, joka on ottanut toisen suuren vihkimyksen täällä uudella tiellä eli vanhalla tiellä viidennen suuren Mestari-vihkimyksen.

Seuraava vihkimys on Saturnus-vihkimys ja se on kuin edellisen Mestari-vihkimyksen laajentamista. Jos Mestari silloin on nuori Mestarina, niin Saturnus-vihkimys on se vihkimys, joka

tekee Mestarista viisaudessa vanhuksen, se tekee hänestä Tjoohan eli Herran, semmoisen, joka on kuin vanha ukko, joka on kuin ajan symboli, loppumattoman ajan symboli. Saturnus-vihkimyksen läpikäyneellä on valtaa, viisautta ja kaikkea tietoa, hän tietää kaiken ja hän on miltei ankara suuruudessaan. Ei mikään voi häntä horjuttaa. Hän on melkein yli-inhimillinen olento. Tuntuu kun lähestyy Tjoohania, niinkuin hän ei olisi ihminen enää, niinkuin hän ei enää ihmistä ymmärtäisi. Hän on niin ankara ja puhdas kaikessa kirkkaudessaan. Mutta se on kuitenkin kaikki kuin harhaa, sillä todellisuudessa hän on aivan lempeä ja ihana. Näyttää vain siltä, niinkuin hän olisi hyvin kylmä. Ei mitään itsekkyyttä, ei mitään epätäydellistä ole hänessä.

Kun ihminen ottaa neljännen suuren vihkimyksen, niin silloin itseasiassa alkaa kuin uusi sarja, niin, että Uranus on jo ensimmäinen vihkimys uudessa sarjassa, Isän kohdalla. Neptunus on toinen vihkimys, Kuu kolmas ja Aurinko neljäs, todellinen neljäs vihkimys, joka ei aloita mitään uutta, sillä silloin on ihminen päässyt hyvin läheiseen kosketukseen semmoisen tähden kanssa, jota me sanomme Siriukseksi. Siriuksesta ihmiset kyllä ottavat vastaan säteitä edellisissäkin vihkimyksissä, mutta tässä neljännessä hän on hyvin läheisessä kosketuksessa sen kanssa. Mutta tämä on mysteerio ja siitä emme osaa sen enempää sanoa.

Ajatelkaamme, että siirrymme toisesta sarjasta kolmanteen. Silloin siis toisen sarjan neljäs vihkimys on ensimmäinen vihkimys kolmannessa sarjassa. Kun siis ihminen Saturnus-vihkimyksessä on puhdistanut koko sielunsa kaikesta itsekkyydestä, sairaudesta ja synnistä, niin hän lähtee Uranus-vihkimyksessä jo uudelle taipaleelle. Hän ottaa nyt käsiteltäväkseen oman ruumiinsa. Niinkuin ihminen noissa sielu-vihkimyksissä puhdisti itsensä, kasvoi sielullisesti aivan täydelliseksi, niin adepti tässä kolmannessa eli viimeisessä jaksossa kääntää huomionsa omaan ruumiiseensa. Hänen on luotava itselleen kuolematon ruumis, sillä hänen on voitettava kuolema. Se on ihmisen viimeinen työ. Hän on kyllä säilyttänyt tietoisuutensa läpi elämien. Hän muistaa menneet, vanhat jälleensyntymisensä aivan hyvin. Sen hän on jo saavuttanut aikoja sitten. Ei tämä kuoleman voittaminen ole tekemisissä jälleensyntymismuistin kanssa. Se on ollut hänellä selvillä jo aikoja ennen, mutta se kuoleman voittaminen on oman ruumiin salaisuudesta perille pääseminen ja omasta ruumiista semmoisen uuden ruumiin luominen, joka ei kuole. Se on se eeterinen käyttöväline, se taivaallinen ruumis, josta Paavali puhuu, jonka adepti valmistaa itselleen omasta fyysisestä ruumiistaan eli sen kaksoispuolesta, eetteriruumiista. Niinkuin muistamme on tämä Uranus-vihkimys kuin sähköruumiin luomista. Adepti valmistaa itselleen sähköruumiin. Se ei ole mikään ruumis vielä, se on kuin sähköverho. Hänen eetteriruumiinsa on kuin sähköittynyt, siinä on positiivista sähköä. (En minä mene sanomaan, että se olisi tavallista meidän tuntemaamme sähköä.)

Neptunus-vihkimyksessä ihminen luo itselleen magneettisen verhon. Silloin on jo kuin ruumis muodostumassa. Silloin on ruumis jo muodostunut, eetteriruumis, mutta se ei ole vielä aivan täysin organisoitu. Vasta Kuu-vihkimyksessä adepti luo itselleen ja saavuttaa kuolematoman käyttövälineen. Neljännessä vihkimyksessä ihminen tulee Kristukseksi. Jeesus Kristus on ainoa tässä viimeisessä vihkimyksessä. Ei ole toisia siinä. Tätä Neptunus-vihkimystä voimme nimittää myöskin buddhiseksi vihkimykseksi, Kuu-vihkimystä taivaallisen Pojan vihkimykseksi ja tätä viimeistä Aurinko-vihkimystä Isän, Pojan vihkimykseksi eli Kristuksen vihkimykseksi, jolloinka ihminen, jolloinka adepti, niinkuin Jeesus Kristus, on niin yhdistynyt Kosmilliseen Kristukseen, että hän on kuin koko maailman herra. Hänelle on annettu koko valta maan päällä. — „Kaikki valta on annettu minulle taivaissa ja maan päällä.“ — Se on tietysti jotain aivan kuvaamatonta, korkeaa, jota meidän vaillinainen kiellemme ja mitättömät tietomme eivät osaa edes ajatella.

Näin on ihminen kulkiessaan läpi kaikkien vihkimysten, vihkimys-sarjojen, saavuttanut sen vapautuksen, pelastuksen, jota hän saattaa unelmoida täällä maan päällä. Minä jätän tämän nyt tähän ja siirryn ensi kerralla puhumaan helluntaista, joka on yhteydessä näitten asioitten kanssa.